

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

11. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

19. BŘEZNA 2006

Z obsahu:

**Na cestě
k velikonočnímu Triduu**
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
1. března 2006
- strana 2 -

Leonie Martinová
Životní příběh sestry
sv. Terezie z Lisieux
- strana 4 -

Kdo má řízeň...
- strana 6 -

Co je to púšť?
Raniero Cantalamessa
- strana 7 -

Semeno pro věčnost
Antonín Wächter
- strana 7 -

**Osmero blahoslavenství
(dokončení)**
- strana 8 -

V Ježíšově škole (10)
Evangelium podle
svatého Marka
- strana 10 -

**Svatý otec navštívil
Radio Vatikán**
- strana 12 -

**Výzvy fatimského
poselství (48)**
Četba na pokračování
- strana 14 -

*Pečlivý strážce Svaté rodiny, opatruj vyvolené dědictví Ježíše Krista.
(Modlitba z kancionálu)*

EDITORIAL

Rozhodnost, s jakou se Pán zastal svých učedníků proti farižské výtce, že se nepostí, mohla je na jedné straně potěšit. Je ovšem otázka, do jaké míry registrovali a domysleli Pánovo zdůvodnění: „Přijde doba, kdy jim bude ženich odňat.“ Tento krutý zvrat pak nastane zcela nečekaně krátce po sváteční večeři, ve které jim Ženich projevil svou lásku a pozornost měrou nejvyšší. Ačkoliv jim tuto tvrdou skutečnost nejméně třikrát předem docela podrobně předpověděl, byl to pro ně nakonec opravdový šok, když byl jejich Pán a Mistr před jejich očima surově zatčen, odvečen a nakonec tím nejkrutějším způsobem popraven. Petrův bláhový pokus o obranu se stal jen významnou příležitostí, aby Boží Syn naposled dosvědčil, že všechno to, co bude po Getsemanech následovat, přijímá naprosto vědomě a z vlastní vůle, ačkoli by tomu hravě mohl zabránit. Ostatně od věčnosti si vybral právě tuto zemi, tuto dobu, tuto politickou situaci, za které se odsouzení nepopravují jedinou injekcí, ale tím nejkrutějším, přímo sadistickým způsobem, který záměrně prodlužuje bolestný smrtelný zápas.

Evangelisté zaznamenali větu, kterou se Ukřižovanému jeho nepřátelé vysmívali a kterou, aniž si to přiznávali, se chtěli ve skutečnosti ospravedlnit sami před sebou: „Jsi-li syn Boží, sestup z kříže.“ Ať to zní jakkoliv absurdně, vyslovili ve své zaslepenosti a nenávisti právě ten nejpodstatnější důvod, proč Syn Boží z kříže sestoupit nemůže ani nechce: protože se dal na dřevě povýšit od země právě proto, že je Boží Syn. Přišel, aby konal nikoliv vůli svou, ale vůli toho, který ho poslal.

Zhýčkanému a pohodlnému člověku dnešní doby, který se děsí trhání zubu, se může jevit nepochopitelné, jak je možno tak velkou Otcovu „krutost“ pokládat dokonce za nejmoudřejší, nejspravedlivější a nejmilosrdnější

Pokračování na str. 13

Na cestě k velikonočnímu Triduu

Draží bratři a sestry, liturgií Popeleční středy začíná čtyřicetidenní postní putování, které potrvá až do velikonočního Tridua, památky Pánovy smrti a zmrtychvstání, srdce tajemství naší spásy. Je to milostiplná doba, ve které Církev zve křesťany, aby si živěji uvědomili vykupitelské Kristovo dílo a hlouběji prožívali svůj vlastní křest. V tomto liturgickém období se Boží lid opravdu od prvních dob živi Božím slovem, aby se posílil ve víře tím, že znovu projde celé dějiny stvoření a vykoupění.

Čtyřicetidenní trvání postu obsahuje nesporně povzbuzující sílu. Chce nám totiž připomenout některé z událostí, které postupně provázaly dějiny starého Izraele, a připomíná také jejich paradigmatickou hodnotu: pomysleme např. na čtyřicet dní trvajících potopu, která vyústila ve smlouvu uzavřenou mezi Bohem a Noem, a tak lidstvem, a na čtyřicet dní Mojžíšova pobytu na hoře Sinaj, po kterém následoval dar desek Zákona. Postní období nás chce pozvat především k tomu, abychom znovu prožili s Ježíšem čtyřicet dní, které strávil na poušti v modlitbě a postu předtím, než zahájil své veřejné působení. Také my dnes nastupujeme pouť rozjímání a modlitby spolu se všemi křesťany světa, abychom zamířili ke Kalvárii a rozjímali přitom o ústředních tajemstvích víry. Připravujeme se tak, abychom po tajemství Kříže zakusili radost Velikonoc a zmrtychvstání.

Ve všech farnostech se dnes provádí vnější symbolické gesto vkládání popelce a tento obřad je doprovázen větami, které představují naléhavou výzvu uznat své hříchy a vrátit se k Bohu. První formule říká: „Připomeň si, že jsi prach a do prachu se navrátíš“ (srov. Gn 3,19). Tato slova převzatá z knihy Geneze evokují vědomí o lidském postavení, postavení pod znaméním pomíjivosti a omezenosti, a chtějí nás

přimět, abychom všichni naději vkládali jen do Boha. Druhá formule se odvolává na slova, která Ježíš pronesl na začátku své putovní služby: „Obratě se a věřte evangelium“ (Mk 1,15). Je to výzva vzít za základ k osobní i společenské obnově pevné a důvěryplné sepětí s evangeliem. Život křesťana je život víry založený na Božím slově a tímto slovem živěný. Tajemství vítězství při životních zkouškách i při každém pokusném spočívá v tom, že dopřejeme sluchu Božím slovu a rozhodně odmítneme lež a zlo. To je pravý a ústřední program svatopostní doby: naslouchat slovu pravdy, mluvit a konat pravdu, odmítat lež, která otravuje lidstvo a je brnou všeho zla. Je proto naléhavé znovu v těchto dnech naslouchat evangeliu, slově Pána, slově pravdy, aby se v každém křesťanu, v každém z nás posílilo vědomí pravdy, kterou nám daroval, aby ji každý žil a stal se jejím svědkem. Postní doba nás vybízí k tomu, abychom dovolili Božím slovu proniknout do našeho života a poznali tak základní pravdy: kdo jsme, odkud přicházíme a kam máme jít, jakou cestu máme v životě zvolit. A tak nám svatopostní doba nabízí asketickou a liturgickou cestu a pomáhá nám otevřít oči pro svou vlastní slabost, otevírá naše srdce pro milosrdnou Kristovu lásku.

Tím, že nás svatopostní cesta přibližuje k Bohu, dovoluje nám vidět v novém pohledu bratry a jejich potřeby: kdo začíná vidět Boha a patřit na Kristovu tvář, vidí jinýma očima také bratra, objevuje bratra, jeho dobro, jeho zlo, jeho potřeby. Proto je postní doba jako naslouchání pravdě vhodným časem obrátit se k lásce, protože hluboká pravda, pravda o Bohu, je současně pravdou o lásce. Obracíme-li se k pravdě o Bohu, musíme se nutně obrátit k lásce, a to k lásce, která si dokáže osvojit soucítění a milosrdné jednání Pána, jak jsem to chtěl připomenout v Po-

selství k postní době, které má za téma slova evangelia: „Když Ježíš viděl zástupy, bylo mu jich líto“ (Mt 9,36).

Církev si je vědoma svého poslání ve světě a neustává hlásat milosrdnou lásku Krista, který se stále s dojetím dívá na lidi a na národy všech dob. Napsal jsem v Poselství k postní době: „Tváří v tvář strašným výzvám chudoby v tolika částech lidstva se lhostejnost a uzavřenost do vlastního egoismu staví do nesnesitelného kontrastu s Kristovým pohledem. Půst a almužna, které Církev spolu s modlitbou ve svatopostní době zvláštním způsobem požaduje, jsou vhodnou příležitostí ztotožnit se s tímto pohledem,“ pohledem Krista, abychom se dívali na sebe, na lidstvo a na druhé tímto jeho pohledem. V tomto duchu vstupme do vážného a prosebného ladění postního období, které je právě nejprůhodnějším laděním pro bratrskou lásku.

Nechť jsou to dny rozjímání a intenzivní modlitby, ve kterých se dáme vést Božím slovem, které nám liturgie bohatě předkládá. Postní doba ať je také dobou půstu, pokání a bdělosti nad sebou samým, v přesvědčení, že boj proti hříchu nikdy nekončí, protože pokušení je každodenní skutečností a všichni zakoušíme křehkost a omylnost. Konečně postní doba ať je skrze poskytování almužny dobou prokazování dobra druhým, příležitostí upřímně se podělit o přijaté dary s bratry a být pozorným k potřebám těch nejchudších a neopuštěnějších. Kéž nás na této kající pouť provází Maria, Matka Vykupitele, která je učitelkou v naslouchání i ve věrném přilnutí k Bohu. Kéž nám nejsvětější Panna pomáhá, abychom očištění a obnovení na mysli i na duchu dospěli ke slavení velkého tajemství Kristovy Paschy. S těmito pocity přeji všem dobrou a plodnou svatopostní dobu.

Překlad -lš-

Horlivost pro Boží dům

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Nedělejte z domu mého Otce tržiště.

Na zemi jsou místa, kde Bůh dává zvláštním způsobem najevo, jak se sklání ke svému lidu. Jsou proto lidem svatá a mají svou zvláštní přitažlivost. I tvůj Pán, ačkoliv sám je třikrát svatý, stopává jako poutník na horu Sion. Nikdo z poutníků, kteří směřují k jeruzalémskému chrámu, tak netouží po této svatyni jako Syn, nikdo tak jako on nemiluje toto místo a netouží přebývat v tom, co je Jeho Otce⁽¹⁾.

Nedůstojná podívaná, která ho vítá na vstupním nádvoří, však nemile kontrastuje s tím, po čem touží jeho srdce: křik penězoměnců a prodavačů zvířat, ryk a výkaly dobytky – to všechno pramálo připomíná místo, kde přebývá Bůh. V tomto prostoru se zabydleli ziskuchtiví chytráci a využívají výhodné situace k tomu, aby si zařídili výnosný obchod. Původní účel poskytnout službu přicházejícím prosebníkům se změnil ve výhodnou příležitost naplnit svůj měsíc.

Není podlejší chamtivosti než vydělávat na zbožnosti těch, kteří přišli vzdát poctu Hospodinu. Nesmíš se proto divit, když uvidíš svého Pána v neobvyklé roli. Jeho spravedlivý hněv ti připomene slova, která Hospodin pronesl na Sinaji: *Já jsem Bůh žárlivý.*

Pokloň se s úctou a obdivem vznešenému majestátu Božího Syna, který se proti početné hordě lichvářů a chamtivých prodávčů postavil s takovou rozhodností, že se mu nikdo neodvažuje postavit na odpor. I Pán, který má tak *tiché a pokorné srdce*,⁽²⁾ umí zakročít s velkou rozhodností, když zneuctění posvátného místa překračuje všechny meze.

Postavit se proti zlořádům je ovšem nevděčný úkol. Ježíšovým rozhodným zárokem se cítí pohoršení dokonce ti, kteří by ho měli spíše uvítat. Náboženští předáci dávno přivykli tomuto nedůstojnému zlořádu, a to hlavně proto, že mají z něho také nezanedbatelný osobní prospěch. Vyhlička pravidelného neoprávněného zisku dokáže postupně povážlivě ukolébat naše svědomí. Tito židé jsou si vědomi, že mají svou odpovědnost za důstojnost Božího domu, ale protože nezapomínají přitom na sebe, cítí potřebu nějak se ospravedlnit i ve svých vlastních očích. Uvědomují si, že vlastně nemohou nic namítat proti požadavku vyčistit Hospodinův stánek, ale budou se hájit tím, že uvedou v pochybnost Ježíšovo právo na jeho rázný zákrok.

Vystupují s otázkou, kterou v té či oné podobě jistě znáš z vlastní zkušenosti: „Kdo ti dal právo...? Jak se odvažuješ...?“

Co ti prospěje, budeš-li se ptát toho, kdo ti vytýká nesprávné jednání, odkud má na to právo? Ani když jej umlčíš nebo mocensky odstraníš, nebudeš tím přece ospravedlněn, naopak, ještě rozmnožíš svou nepravost. Neměl bys raději obrátit pozornost na sebe a ne na toho, kdo ti prokazuje službu tím, že tě kárá? Jeho hlas může být také posledním varováním před oprávněným Pánovým hněvem. Účinnost jeho *biče* jsi před chvílí poznal.

Ježíš má však pro své jednání to nejvyšší oprávnění: své božství. Ten, kdo je sám Pravda a Právo, nemusí spěchat s tím, aby je dokazoval. Právě ve chvíli, kdy se jeho protivníkům bude zdát, že zvítězili nad nepohodlným prorokem, *když zboří jeho chrám*, připraví mu tak proti své vůli příležitost, aby ho *ve třech dnech zase postavil* a dokázal tak, že je Bůh a Pán. Každá lidská troufalost a opovážlivost proti němu je nakonec dokonale bezmocná.

I kdyby někdo prokázal, že všechny jeho divy a zázraky jsou přirozeně vysvětlitelné, zůstává zde stále jeho zmrtyvýchvstání jako neotřesitelný důkaz jeho božství a nejvyšší autority. To je důvod, proč se v každé době najdou zaslepení, kteří by rádi sobě i druhým dokázali, že Ježíš z mrtvých nevstal. Co jim odpovíš?

Je tu však ještě jedno vzácné poznání. Ježíšova výpověď *o chrámu těla* je více než jen symbol nebo prorocství. Ježíš tu pozvedá každé lidské tělo k důstojnosti opravdového chrámu. Chrám je posvěcené místo, kde přebývá Bůh. Ponořením do křtu ses stal údem Kristova těla a součástí jeho oslaveného chrámu. I své tělo máš pokládat za vznešený a svatý Boží příbytek. Jestliže Pán s takovou horlivostí a svatým zápalem očistil chrám lidským rukama zbudovaný, ze kterého brzy nezůstane kámen na kameni, tím spíše musíš pečovat o čistotu a svatost živého chrámu, který v tobě posvětil Duch Svátý. Nemění se tvůj chrám na nedůstojné tržiště?

Pros Pána, aby ještě neodkládal svůj bič a vyhnal z tvého chrámu všechno nepatřičné, co znečišťuje a znesvěcuje toto svaté místo, kde chce přebývat sám Bůh. *Pán prokazuje milosrdenství těm, kdo ho milují a zachovávají jeho příkazy.*

Pane, kéž mě vždy strahuje horlivost pro tvůj dům!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 2,49; ⁽²⁾ srov. Mt 11,29

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 20,1-17

Bůh vyhlásil všechna tato přikázání: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiné bohy mimo mě. Neuděláš si modlu, totiž žádnou podobu toho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý. Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kdo mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kdo mě milují a zachovávají mé příkazy. Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval. Pamatuj na den sobotní, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočínutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci, ani ty, ani tvůj syn a tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvůj dobytek, ani přistěhovalec, kterého jsi přijal k sobě. V šesti dnech totiž učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto Hospodin dni sobotnímu požehnal a oddělil ho jako svatý. Cti svého otce i svou matku, abys dlouho žil na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. Nezabiješ. Nezcizoložíš. Nepokradeš. Nevydáš křivé svědectví proti bližnímu svému. Nebudeš dychtit po domu svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního, ani po jeho otroku, ani po jeho otrokyni, ani po jeho býku, ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.“

2. čtení – 1 Kor 1,22-25

Bratři! Židé si přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost. Ale pro ty, kdo jsou povoláni, ať jsou to židé nebo pohané, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť „pošetilá“ Boží věc je moudřejší než lidé a „slabá“ Boží věc je silnější než lidé.

Evangelium – Jan 2,13-25

Byly blízko židovské velikonoce a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V chrámě zastihl prodavače býčků, ovcí a holubů i směnárníky, jak tam sedí. Tu si udělal z provazů důtky a vyhnal všechny z chrámu i s ovcemi a býčky, směnárníkům rozházel peníze a stoly jim zpřevracel a prodávčům holubů řekl: „Jděte odtud! Nedělejte

Pokračování na str. 15

Leonie Martinová

Malá Terezička od Dítěte Ježíše je všeobecně známá. Její rodná sestra Leonie kráčela v jejích stopách na cestě dětství a tím svobody, lásky a důvěry.

Narodila se 3. června 1863 jako třetí dítě Luisovi a Celií Martinovým v Alenconu v severní Francii. Po narození těžce onemocněla a potácěla se mezi životem a smrtí. Otec Luis vykonal v této nouzi pěší pouť do jediné mariánské svatyně. Jedna její teta, která je sestrou v klášteře Navštívení Panny Marie, modlí se za Leonii k právě blahorečené sestře Markétě Marii Alacoque nověnu, po které se Leonie, stará nyní šestnáct měsíců, úplně uzdravila. Po celý život se pak ve svých potřebách utíkala k této světici.

Obtížné dětství

Jak víme z vlastního životopisu Terezičky, byla Leonie v rodině vždy odstrkovaná. Za svého života nenašla ani Terezka přístup ke své starší sestře. Leonie také jako jediná z pěti sester nevstoupila do Karmelu v Lisieux, nýbrž šla jinou cestou. Z dopisů paní Martinové vysvítá, že i jí Leonie zůstávala často nepochopitelná a cizí.

Roku 1868, když bylo Leonii pět let, zemřela její starší sestra Helena. Byl to velký šok pro rodiče a především pro Leonii, která tuto událost nedokázala přijmout. Ona, už tak „jiná než jiné“, uzavřela se zcela do sebe. Vyvíjí se stále více jako „rodinný problém“, je nevraživá, náladová a má obtížný, labilní charakter.

Také její intelekt se vyvíjí pomalu, a tak není divu, že jí škola dělá velké potíže. Přivádí k bezradnosti i učitele, kteří ji dostanou na starost. Několikrát je ze školy vyloučena. Rodiče jsou bezradní, ale nevzdávají se. Paní Martinová napsala své sestře: By-

la v 16 měsících uzdravena z nemoci, na kterou mohla tehdy zemřít. Proč by ji Bůh zachraňoval od smrti, kdyby na ni nepohleděl zrakem svého milosrdenství? Leonie sama napsala později o svém dětství: Moje dětství a první roky mládí uplynuly v utrpení a bolestných zkouškách.

Pokusy a nezdary

Ve 14 letech vyjádřila poprvé Leonie přání stát se řeholní sestrou. V dopise své starší tetě v klášteře vyslovuje prosbu: *Milá teto, až budete v nebi, prostě milého Boha, aby mi dal milost obrácení. A také aby mi pomohl stát se pravou řeholnicí. Prosím Vás, nezapomeňte na tento úkol, protože jsem si jistá, že milý Bůh Vás vyslyší.* Jedna z jejích sester se pak zeptala, co to znamená pravá řeholní sestra. Na to Leonie odpověděla: *To znamená být docela dobrou klášterní sestrou a nakonec se stát svatou.*

Leonie zná své meze, ví o svém nestálém a obtížném

Leonie Martinová

charakteru. Ale přes stále nové začátky se jí nedaří vypořádat se sama se sebou. Krouží kolem sebe a je vnitřně rozervaná, protože neví, co má dělat. V r. 1877 umírá její matka. Před smrtí píše Celie v jednom dopise: *Co se týče Leonie, milý Bůh ji může změnit a já jsem přesvědčena, že to udělá.*

V říjnu 1886 vstupuje Leonie ve věku 19 let ke klariskám v Alenconu. Již po dvou měsících se vrací domů. Její křehké zdraví nevydrží přísnou řeholi svaté Kláry. Asi po roce startu-

je nový pokus u sester Navštívení v Caen. Terezie píše v jednom dopise příbuzné Marii: *Jsem šťastná, že Leonie konečně našla místo. Zde najde vše, co jí ve světě schází* Ale tak daleko to ještě není. Po šesti měsících klášterního života se Leonie opět vrací do Lisieux. Rodina a v neposlední řadě ona sama je z toho velice znepokojena. Leonie stráví mnoho času v Lisieux tím, že navštěvuje nemocné a pečuje o umírající.

Mezitím vstupují její sestry jedna po druhé do Karmelu v Lisieux. Leonie se o to pokouší podruhé v klášteře Navštívení. Mezitím zemře její otec, proto odchází k tetě a strýci. Prožívá depresivní fáze a její zdraví je stále méně stabilní.

Vliv Terezičky

Leonii nepřivedla tato série neúspěchů k zoufalství, ale k pokoře. V této době se s ní více sblíží Terezka, která se stala mezitím karmelitkou. Leonie pozná převahu své mladší sestry a takřka se odevzdává jejímu vedení. *V hovorně Karmelu mě Terezie povzbuzovala k vytrvalosti a obracela můj pohled od věcí tohoto světa k Bohu. Řekla, že když jsem - i když jen přechodně - nosila hábit, musím se prostě chovat podle tohoto šatu. Ostatně chovala naději, že jednou složím řeholní sliby v řádu Navštívení.*

Terezie tedy viděla za její neúspěchy. S její pomocí mohla Leonie své marné pokusy, které byly pro ni velice pokořující, přijímat jako kříž, který jí přivádí blíže k Pánu. V těchto letech, kdy žila ve světě, kráčela již Leonie ve škole Terezičky a učila se odevzdanosti a důvěře i přes svou úzkost, slabost a křehkost. V jednom dopise napsala Terezii: *Bud' si jista, že Ti projevuji svůj obdiv, jak jen můžu... Potkám Boha s prázdnými rukama, ale nebojím se. Důvěřuji mu.* Několik

Leonie v kruhu své rodiny (druhá zleva)

SVĚDECTVÍ

V říjnu 1985 se na mém koleně objevil zhoubný nádor o velikosti vejce. Navštívila jsem chirurga a ten mi radil, abych neprodlené podstoupila operaci. Já i moje sestra jsme byly velice znepokojeny

Navštívila jsem klášter sester Navštívení v Caen a ukázala jsem sestrám své koleno. Poprosila jsem je o relikvii sestry Leonie. Sestry se za mne naléhavě modlily. Přikládala jsem relikvii, bylo to několik bílých vlasů, na nádor po dobu několika dnů a pokorně jsem prosila Leonii o přímlovu. Ve středu 16. října jsem náhle s velkým úžasem zjistila, že nádor se zcela ztratil a koleno bylo úplně hladké. Ihned jsem volala sestrám v klášteře Navštívení.

Nebe se svými svatými mi bylo blíže než moji sousedé zde na zemi. Chtěla bych všechny seznámit s Leonii, která umí nás ubohé vyslyšet. Ona je nazývána „ubohá Leonie“.

*Marie Baudoin-Croix –
autorka životopisu Leonie Martinové*

týdnů před svou smrtí ji Terezička napsala: *Milá Leonie, mám radost, že si s Tebou můžu ještě trochu popovídat, nemyslela jsem, že to ještě bude možné, ale Bůh moje vyhnanství trochu prodloužil... Chceš, abych v nebi za Tebe prosila Ježíšovo Srdce. Bud' si jista, že nezapomenu vyřídit Tvá přání a že Ti vyprosím všechno, co potřebuješ, aby ses stala svatou.*

Rok po Tereziččině smrti 1897 se objevil její vlastní životopis *Dějiny duše*. Stal se oblíbenou knihou pro Leonii, která se dala zcela proniknout duchem dětství.

Konečně

28. ledna 1889 vstupuje Leonie potřetí do kláštera sester Navštívení v Caen: *Byla jsem trochu nervózní, ale plná víry... Pak jsem předstoupila před Nejsvětější Svátost a cítila jsem, že mi Ježíš rozumí a obdaroval mě hlubokým pokojem. Zatím se cítím tak malá a slabá. Chtěla bych se stát velkou a současně zůstat malou.*

Že nyní mohla zůstat a jít za svou touhou, připisuje přímlově Terezičky. Od své obláčky nosí jméno *Františka Terezie*. Klášterní život se všemi požadavky je pro Leonii nadále obtížný. Mezi jiným je její pomalost při práci často důvodem výtek. Přijímá je se stále větší pokorou. Ví, že je slabá a křehká, a chtěla by žít v odevzdanosti k Bohu taková, jaká je. Často se modlí k Terezičce a prosí ji o pomoc. *Myslím ustavičně na Terezku: Volám ji, prosím ji, aby přišla ke mně. Nechtěla bych být bez ní ani minutu.*

Její novicmistryně vidí, že zůstává pevná ve svém povolání a že krok za krokem uvolňuje pouta, která ji drží v zajetí sebezalíbení a sebelásky.

R. 1890 několik dnů před složením věčných slibů píše Leonie svému strýci: *Ano, jsem a budu malá. Velice malá sestra Navštívení... Tolik sebezapření, které zná jen Ježíš. Kolik duší mohu zachránit svými sebezápory, tak malá, jak jsem. Své sestře v Karmelu*

píše: Jak krásný den byl den mých slibů! Nikdy jsem nebyla tak šťastná!... Čas mě o moji radost nemůže oloupit, protože jsem nevěsta Ježíšova na všechny věky.

Leonie přijímá svou malost, nezapomíná ani na své bolestné dětství. Pokládá se za kus

dřeva a prosí Ježíše, aby rozdělal oheň a udržoval plamen lásky. V klášteře zůstane vždy pomocnicí jiných sester v rozličných službách. *Stala jsem se pomocnicí pro domovnici, to je správná služba pro mne. Dávám do pořádku věci tu a tam v celém do-*

Sestra Františka Terezie Martinová (Leonie)

mě. Pokládám se za klášterního osla a vidím své poslání jako záviděníhodné. Tak mnoho příležitostí k obětem, které zná jen Ježíš... Poslední dny jsem byla ošetrovatelkou. Usmáli byste se, kdybyste mě viděli při tom zaměstnání, někdy nepoznávám sama sebe – ale to je moje tajemství. Prosim Terezii, aby byla ošetrovatelkou a já jsem její malá pomocnice. My obě spolu děláme dobrou práci, ale sláva patří jen jí... Chci být jen malá, docela malá. Tak je Ježíš nucen držet mě ve své náruči. To je celá moje důvěra, že mě nechá padnout.

Poslední roky

Když byla v roce 1925 Terezie prohlášena blahoslavenou, bylo Leonii 62 let. V kapli kláštera Navštívení se tato událost velice oslavuje. Leonie je ten den svým způsobem středem celého domu. S velkou prostotou přijímá blahopřání svých spolusester u příležitosti blahorečení své rodné sestry. Několik měsíců později se opět ocitne ve světle klášterních ramp: Kardinál z Říma přišel posvětit sochu Terezičky v klášterní zahradě. Pak udělí Leonii papežské požehnání u příležitosti 25. výročí jejich řeholních slibů. *Všim tím jsem byla velice obdarována. Cítila jsem Terezii velice blízko u sebe. Prála jsem si, abych se také stala svatou jako ona. Ach, někdy jsem zdrcena z toho, jak je to těžké žít tuto malost.*

Po všech těchto slavnostnostech se opět vrací na své skryté místo. 12. června 1941 utrpí mozkovou příhodu, po které nemůže mluvit. Z její tváře září v posledních dnech velká odevzdanost, ano veselost. 17. června 1941 umírá Leonie pokorně a pokojně. Je jí 78 let.

Leoniin hrob se nachází v kryptě kláštera v Caen. Mnoho lidí přichází modlit se k jejímu hrobu, prosit ji o přímlovu. Dějí se zde vyslyšení i fyzická uzdravení.

*Z FuL 130/2006
přeložil-lš*

Kdo má řízen...

Jako mladá dívka jsem byla přesvědčena, že můj život musí sloužit něčemu velkému a zvláštnímu. Ale brzy jsem byla konfrontována s tvrdou skutečností, ve které bylo zdánlivě jen málo místa pro sny a víze...

Mučivé otázky

I když se moji rodiče poctivě snažili o to, aby mne a mladší sestru obklopili láskou, brzy jsem poznala, že ne všechno je růžové, i kdybychom si to jakkoliv přáli. Můj otec se stal závislým na alkoholu a dlouho si nechtěl přiznat svůj problém. To zatěžovalo stále vztahy mezi rodiči. Moje matka byla někdy zcela zoufalá a už chtěla všechno vzdát. I ve světě se mi zdálo, že všude nabývá vrchu zlo, stále zprávy o nových válkách, nespravedlnosti, hladu, nemoci a smrti.

Navíc bylo pro mne zcela v protikladu, že celá naše západní blahobytná společnost je postavena na tom, že dospělý si musí zajistit pokud možno stále pracovní místo, aby si zajistil

dostatečný příjem a mohl plout s egoistickou konzumní vlnou. Časem jsem poznala rub této mince: že k penězům se dostávají jen ti nejsilnější a nejhluchnější, aby rozvíjeli průmysl na úkor malých a na úkor přírody.

Především mě deprimovalo poznání, jak velká masa lidí žije jen na povrchu, včetně mne, a zdánlivě si nedělá starostí se svým původem a cílem svého života. Byla jsem však zcela nornální, že jsem prostě nedokázala setřást tyto otázky po posledním smyslu svého života? Velice mě to deprimovalo. I když jsem vyrostla v katolickém prostředí, zdál se mi Bůh tak nedosažitelně daleko, že jsem o jeho existenci stále více pochybovala. Moje trýznivé vnitřní hledání a otázky se staly mou mukou, takže jsem náhle v srdci vykřik-

la: *Bože, jestliže jsi, nastěhuj se do mého života! Jinak v tebe nemohu věřit!*

Jeho odpověď

Jeho odpověď přišla rychle, když jsem v roce 1988 uviděla plakát na velké setkání mládeže, na „Christival“ v Norimberku. Řekla jsem si: *Jestliže je kromě dospělých i několik mladých lidí, kteří věří v Boha, pak je chci poznat.* Přihlásila jsem se na setkání zcela spontánně a spíše ze zvědavosti. Když jsem tam přišla, byla jsem velice překvapena účastí asi 18 000 mladých lidí, kteří vlastně působili docela normálně a sympaticky, ale měli něco, co jsem neznala: totiž hlubokou, z nitra vycházející radost, jejímž zdrojem byl, jak říkali, Bůh.

Bombardovala jsem několik mladých naléhavými otázkami po smyslu života, na které mi zatím nikdo nemohl dát odpověď. Když mě v klidu, ale s velkým zájmem vyslechli, nedali se do teoretických diskusí o světovém názoru, ale dali mi docela neočekávaný návrh: nabídli mi, že se za mě budou modlit, aby Bůh vstoupil do mého života a pomohl mi najít novou perspektivu. Že sám Ježíš vyzval své učedníky, aby mu důvěřovali v modlitbě, když řekl: *Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich* (Mt 18,20). Nedokázala jsem si sice při nejlepší vůli představit, co by ta modlitba mohla ve mně způsobit, ale toužila jsem velice po nějaké změně a po světle, které by rozptýlilo mou temnotu.

Ještě během jejich spontánní a jednoduché modlitby jsem náhle zjistila, že nejsem zcela sama, nýbrž že v mém nejhlubším nitru je osoba, Ježíš Kristus, který mě zaplavil tak silně svou přítomností a láskou, že jsem byla jako opilá štěstím. Začala jsem sama v srdci hovořit s Ježíšem tak plná radosti, že jsem s tím nechtěla ani skončit. Konečně jsem mohla uvěřit v Boha, pocítila jsem, jak jsem pro něho drahocenná. Tak přeplněna je-

ho životem jsem mu řekla: *Děkuji, děkuji, že jsi můj nejhlubší základ, který mě nese. Od nyníška má celý můj život náležet jen tobě. Dělej se mnou, co chceš! K tvé slávě!*

Smysl a směr

Po této zkušenosti víry jsem se cítila jako znovuzrozená. Posílena ve své vlastní osobnosti a tím v celém svém životním optimismu mohla jsem se pro mnoho jiných lidí stát oporou a útěchou. Moje rodina vzala mé pozitivní změny na vědomí, ale s určitou rezervovaností, lépe řečeno s určitým nepochopením. Chtěli nejdříve vidět, jestli mi to také vydrží. (Můj otec později tak opustil alkohol, že manželství rodičů je zcela harmonické. Bohu díky!)

Časem ve mně rostla touha darovat Ježíši více času především v eucharistické adoraci. Dokonce v polední přestávku při mém vzdělávání na technickou kresličku mě to táhlo do blízkého kostela před zavřený svatostánek, abych byla u Boha a dala se jím zcela naplnit. Zanechala jsem dříve oblíbeného sportu, protože jsem si stále více uvědomovala, jak velice je klima skupiny ovlivněno konkurenčními tendencemi, závistí, žárlivostí a pýchou. I dřívější velice pěstované cestování a zájem o módu jsem opustila, protože modlitba se pro mě stala zajímavým dobrodružstvím do zaslíbeného světa. Začala jsem se Ježíše konkrétně dotazovat na cestu, po které mě chce vést.

Ježíš mi daroval velkou lásku ke své nevěstě Církvi. Když jsem se zapojila do přípravy mladých na biřmování, uslyšela jsem volání k zasvěcenému životu. Po nějaké době mě to přivedlo do společenství blahoslavenství, kde jsem r. 1996 mohla složit věčné sliby. A je pro mě nadále velkou radostí, když mohu s mladými sdílet dar vlastní víry, která dala mému životu smysl a směr.

Překlad -lš-

REZIGNACE ANGLIKÁNSKÉ FARÁŘKY

Alice C. Linseyová před 8 lety obdržela v anglikánské církvi kněžské svěcení. Nyní oznámila svému biskupovi, že z kněžské služby odstupuje. Dospěla k přesvědčení, že ženy by neměly být na kněze svěceny. Kromě toho vstoupila do křesťanského společenství, které zachovává katolické zásady. Anglikánská církev světila ženy od roku 1994. Mnoho věřících i duchovních proto přestoupilo ke katolické církvi. Nyní chtějí anglikáni světit i biskupy. Setkává se to s nesouhlasem značného počtu věřících.

REVOLUČNÍ PROJEKT NEÚSPĚŠNÝ

V březnu tomu bude deset let, co několik seriózních hospodářských a demografických institucí v Německu uveřejnilo projekt tzv. státního příspěvku na výchovu. Otec nebo matka, kteří kvůli péči o děti pracují méně než 50 % ve svém zaměstnání, by měli dostávat výchovné ve výši 1 300 DM na jedno dítě mladší 12 let. Podle ekonomických výpočtů by tento příspěvek nestál stát vůbec nic, protože takto vynaložené prostředky by se jinou cestou vrátily do státního rozpočtu. Tyto propočty byly velmi důkladně doloženy. Přispělo by to dokonce významně k snížení nezaměstnanosti a k hospodářské stabilitě. Rodinám by však takový přístup významně pomohl. Ačkoliv k takové reformě vyzval i ústavní soud, zatím nenašla pochopení u politiků.

Kath-net

Co je to půst?

Když farizeové vyčítali Ježíši, že se jeho učedníci nepostí tak, jak oni nebo učedníci Janovi, Ježíš jim řekl: „Mohou se svatebčané postit, dokud je ženich s nimi? Přejde den, kdy jim bude ženich odňat, a pak se budou postit.“

Těmito slovy se Ježíš nechtěl distancovat od postní praxe, nýbrž chtěl obnovit její projevy, dobu a obsah. Půst v naší době nabyl řadu různých významů: Zatímco starověk znal jen půst náboženského charakteru, dnes existuje také politický, ba sociální půst (hladovky!), zdravotní nebo ideologický půst (vegetariáni), patologický půst a estetický půst (hubenost a linie). Ale existuje také půst, který si vynucuje nouze: půst milionů lidí, kterým schází i existenční minimum a umírají hladem.

Žádný z těchto druhů postu nemá náboženské ani asketické důvody. V případě estetického postu se odkládá jedno břemeno, aby se vyhovělo jinému břemenu, pýše a marnivosti.

Antonín Wächter

Semeno pro věčnost

Fyzik Helmholtz prozkoumal funkci lidského oka a prohlásil, že oko je relativně velice primitivní přístroj, který by bylo možno snadno vylepšit. Mezitím vyvinula věda v oblasti optiky přístroje špičkové úrovně, které přesto zdaleka nedosahují obdivuhodné schopnosti lidského oka. Co se na první pohled jeví jednoduché, je ve své vnitřní stavbě nevístečně komplexní. Tomáš Akvinský říká o vztahu člověka k světu: *Lidská duše je obsaženější, než co obsahuje*. To znamená, že velikost světa, který člověk nosí v sobě, je mnohem více než celý okolní svět.

Všechno pro člověka viditelné, hmatatelné anebo nějak vnímatelné jsou pouze dveře k mnohem větší a bohatší skutečnos-

Z toho důvodu je důležité pokusit se o pochopení biblické nauky o postu. V Bibli nacházíme, pokud jde o půst, postoj typu „ano, ale“, tedy postoj souhlasu i kritické zdrženlivosti. Půst je sám o sobě doporučen a umožňuje oživit některé základní náboženské postoje: úctu k Bohu, uznání vlastních vin, odpor proti žádostivosti těla, péči a solidaritu s chudými.

To, co se děje při všech lidských věcech, může se stát i s postem: může se stát „domýšlivostí těla“. Abychom tomu porozuměli, stačí si připomenout slova, která říkal farizej v chrámě: „Postím se dvakrát týdně“ (Lk 18,12).

Kdyby dnes Ježíš mluvil ke svým učedníkům o postu, co by přišlo na přetřes, „ano“, nebo „ale“? Jsme dnes přístupní pro všechno, co je spojeno s „ale“ a umožňuje kritické výhrady. Uznáváme, jak je důležité a nutné podělit se s hladovým o chléb, s nahým o oděv, a stydíme se mluvit o postu, když od nás vyžaduje velké oběti, když

ti. Teprve dodatečně byl člověk dosazen za pána tvorstva (srov. Gn 1,28). Jak se vyvíjí skutečnost světa, závisí na jeho vůli. Jak mnoho je ještě možno pojmut o člověku? Velice mnoho, protože podstata člověka je velice hluboká. Současně velice málo. Terezie z Lisieux popisuje tento život jako obálku, která bude otevřena teprve při smrti, a pak bude možno dopis přečíst.

Když se nad tím zamyslíme, vidíme, v jak úzkých mezích může psychologická věda vykonávat svou cennou práci. Vidíme sami, že v celém svém poznání člověka škrábeme jen docela po povrchu. Setkání jedné osoby s druhou je událost, která daleko přesahuje náš intelekt. Co se přitom děje na různých úrovních

ČERNÉ VYHLÍDKY SENIORŮ

Britský renomovaný odborný lékařský časopis uveřejnil návrh lékařů, aby se starým lidem v domovech seniorů postiženým např. infarktem již neposkytovala pomoc a byli přenecháni svému osudu. Ušetří se tím prý prostředky i námaha personálu. Navrhovatelé se odvolávají na vysoké procento neúspěšných pokusů o znovuoživení a také na skutečnost, že řada zachráněných pacientů pak trpí na následky náhlé příhody, např. poškozením mozku. Navrhují také, aby se se starými lidmi předem projednávalo, zda si vůbec přejí, aby byli zachraňováni. Znovuoživovací pokusy mají být uplatněny jen tehdy, když jsou velké vyhlídky na opětovné uzdravení. Při tom ovšem hraje také roli vybavenost a finanční prostředky té které instituce.

Kath-net

bychom měli žít o chlebě a vodě, což ovšem pro miliony lidí je již mimořádný luxus, především pokud jde o čerstvý chléb a čistou vodu.

To, co musíme uznat, jsou důvody, které mluví pro „ano“. Pro dnešní dobu by otázka evangelia mohla znít jinak, třeba takto: „Proč se postí učedníci Buddha a Mohameda, a tvoji ne?“ (Je obecně známo, jak svědomitě zachovávají muslimové ramadán.)

Žijeme v kultuře, která se vyznačuje přehnanou konzumní spotřebou. Půst nám může pomoci, abychom nebyli pouhými „konzumenty“; pomáhá nám dosáhnout vzácný „plod

Svatého Ducha“. Ten spočívá v sebeovládání, připravuje na setkání s Bohem, který je Duch, a činí nás otevřenější pro nouzi chudých.

Ale nesmíme zapomínat, že existují alternativy k postu a zdrženlivosti. Můžeme se zříct tabáku, alkoholu a vysokoprocentních nápojů (což prospívá nejen duši, ale i tělu). Můžeme ve vztahu k násilí a sexu být zdrženlivější při sledování podívané, jakou potkáváme denně v televizi, v novinách a na internetu. Ani tyto moderní „démony“ nelze přemáhat jinak než „postem a modlitbou“.

Podle Kath-net

a v různých řádech, to se dovíme až na věčnosti. Docela malé rozhodnutí k dobrému může např. zbořit celou babylonskou věž zla, aniž o tom máme vůbec tušení. Ze všech lidských darů je jen jeden, který nachází přístup k bytosti druhého člověka, totiž láska. Můžeme zkoumat vnějšího člověka, obracet ho sem a tam, dokonce i zničit, ale jeho podstata se zjeví jen milujícímu pohledu. Proto *neklesáme na mysl; tělo nám sice chátrá, ale duch se den ze dne omlazuje* (2 Kor 4,16), říká sv. Pavel.

Tento život je semeno pro věčnost. Kdo chce porozumět člověku, musí být otevřený pro věčnost, pro věčný život, tzn. pro Boha. Člověk nemá v tomto životě definitivní uzavřenou formu. Jako malý žalud zjevuje svou podstatu teprve v mohutném dubu, tak rozvíjí lidský

život svou plnost teprve v nebi. Utrpení, mnohé boje, útrapy života, ale také radosti a krásno dostanou teprve tam svůj pravý smysl.

V tajemství Božího vtělení v Ježíši Kristu se nám zjevuje krása a důstojnost člověka. *Učiniš ho jen o málo menším než Bůh, korunovals ho slávou a ctí* (Ž 8,6). To platí pro každého člověka bez výjimky. Kdo se dotkne důstojnosti některého z lidí, dotkl se důstojnosti Boha. Tento život je nekonečně cenný, i když je postižený a jeví se jako neužitečný. Je úžasné poznávat člověka a rozvíjet vlastní lidství na tomto světě. Ovšem bez pohledu do věčnosti zůstává všechno prázdnou jeskyní, i to, co je veliké. S pohledem na věčnost to však zjevuje svou nádheru, i v tom docela malém.

FuL 130/2006

Osmero blahoslavenství (dokončení)

OSMÉ BLAHO-SLAVENSTVÍ

„Blahoslavení pronásledovaní pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské.“

Existuje jen jeden vrchol, který je vyšší než oněch sedm, o kterých jsme již rozjímali: Kalvárie, protože na ní byl ukřižován Ježíš, božský vzor dokonalosti a nevýstižný typ blaženosti.

„Nic není ve vesmíru většího než Ježíš Kristus a v Ježíši Kristu není nic většího než jeho obětí,“ napsal velmi hluboce Bossuet.

Nad dokonalostí ctností a božského vzoru je Ježíšova svatost, tak jako nad plností milostí, které přijal, je milost hypostatické jednoty. Proto také Církev plná obdivu zpívá v andělském mešním hymnu: „Ty jediný jsi svatý..., Ježíši Kriste.“

Ježíš vlastní božskou podstatu ctností, kvintesenci darů, protože jako Slovo má Boží svatost, která v jeho nejsvětějším lidství získává lidský nádech.

Když se Ježíš zjevil na zemi, zjevila se dobrota a milost Boha našeho Spasitele, učí svatý Pavel (srov. Tit 3,4; 2,11).

Je to tatáž Boží svatost, pramen a vzor veškeré svatosti; svatost Boha, která obsahuje ve své nekonečné podstatě, Boží podstatě, všechny ctnosti se všemi dary, jakými se mu zalíbilo obohatit naše duše.

Během svého pozemského života, když nás Ježíš přišel učít, jak se máme stát svatými, vyšla z nitra jeho bytí vůně všech jeho ctností, zář jeho svatosti a dala na zem padat drobtům z bohaté tabule dokonalosti a štěstí, jakými se těšila jeho duše.

Ale když dospěl k vrcholu svého života, totiž k naplnění své obětí, rozbil nádobu, která obsahovala tuto vůni, plně se rozlila zář světla a brány nebeského Večeřadla se otevřely, aby svět viděl to nejlíbeznější, co tvoří jeho intimní hostinu.

To, co je na Ježíšově díle nevznešenější, nejvelebnější, nejsvětější, je jeho obětí; na kříži se zjevila Boží milost ve svém nejvyšším projevu, svatost dosud zahalená nejjemnějším závojem proráží, aby mohla odhalit to, co je na zemi božské: bolest.

Ukřižovaný Ježíš Kristus je lidská svatost na svém vrcholu, protože je to svatost božská v propasti jeho sebezničení. Je to nepochopitelné obnažení božské jednoduchosti, které se projevuje v nejvyšším lidském obnažení. Božská láska se stává lidskou, lidská láska se stává božskou a slévají se do jediné nádoby, která je obě může spojit: do bolesti.

Jako každá řeka, která sleduje svůj tok a obohacuje své vody, aby se nakonec vlila do oceánu, kde se slévají a spojují všechny řeky, tak se ctnosti postupně obohacují, ale ve svém nejvyšším stupni se obdivuhodně sjednocují v oceánu bolesti, kterým je Ježíš Kristus na kříži.

Tajemství kříže je souhrn blahoslavenství, protože v něm se nacházejí slité v jednotě bolesti – nejdokonalejší jednotě po jednotě lásky, která je v Božím lůně, – všechny ctnosti a dary, které blahoslavenství vytvářejí, ale v míře nesrovnatelné a božské dokonalosti.

Úplná odpoutanost je božská nahota na kříži, nejvyšší mírnost je nevýslovný stav Ježíše – obětí, odevzdané zcela božské spravedlnosti v kalvářském celopalu. Nejhlubší stupeň svatého smutku v sobě nesou duše těch, kdo pláčou pod křížem nad nesmírnou opuštěností Krista; nesmrtelná obětí je nejvyšší spravedlnost a nejvyšší milosrdenství, které se na zemi slévají v polibku nevýslovné bolesti, tak jako se v nebi slévají v polibku božské lásky; božské vyvýšení čistoty na zemi je svatá neprobádatelná nekonečná čistota v obnažení ukřižovaného Krista, tak jako v nebi je nekonečná čistota obnažení božské jednoduchosti; je to poslední slovo lásky na zemi – dvojitá láska, oné božské a lidské; je to vznešený pomník, který se tyčí na vrcholu Kalvárie a pod kterým by měla být napsána úchvatná věta básníkovy: „Učinil mě božskou mocí, nejvyšší moudrostí, první láskou.“⁽¹⁾

Když rozjímáme o Kristu na kříži s osvětleným pohledem srdce, objevuje se nám tato hluboká a základní pravda: jsou zde jen dvě jednoty – jednota lásky v nebi a jednota bolesti na zemi. Svatost spočívá v prostotě. Bůh je nejsvětější, protože je nejprostší Prostota; duše jsou

svaté, protože jsou prosté v Bohu. Proto když Ježíš ve své velekněžské řeči při Poslední večeři prosil Boha o dokonalou svatost pro své učedníky, modlil se: „Aby byli jedno, jako my jsme jedno, já v nich a ty ve mně, abychom byli v dokonalé jednotě“ (Jan 17,22–23). Otec a Slovo je spojují v jednotě Ducha Svatého, neboli v jednotě lásky; duše se sjednocují na Kristově kříži, který je jednotou bolesti.

Snad proto v nebi, kde nachází svatost své naplnění, je slyšet jen dvojitý zpěv, věčný chvalo zpěv, který pějí tajemné bytosti o svatosti Toho, který sedí na trůně, a zpěv, jaký blažení zpívají obětovanému Beránkovi, který sílou bolesti zlomil pečeti knihy života a rozlil na zem sedm Božích duchů.

Je to snad tím, že exploze bolesti je činí nehmotnými, očišťuje a zjednodušuje? Je snad bolest novým a pozemským jménem pro lásku, která jako vítěz nad bídou, hříchem a smrtí nás spojuje s Bohem v božské jednotě? Je to snad tak, že Bůh, svatý posvětitel, který v nebi sedí na trůně lásky, když přišel na zem, zvolil si za trůn kříž?

Proč hloubat nad tajemstvím? Jedno je jisté, že nejvyšším projevem svatosti na zemi je ukřižovaný Ježíš a v důsledku toho nejvyšší dokonalostí svatosti v duších je chlubit se v Kristově kříži, být ukřižován s ním, být druhým Kristem.

Vzorec pro svatost, jak se jeví na vrcholu sedmého blahoslavenství, je tento: být svatý znamená být Ježíš. Nyní je třeba ho doplnit: být svatý znamená být Ježíš ukřižovaný. Být jako on, nahý, jen v purpuru bolesti, to znamená být obětí, přinést se v obětí klanění jako holokaust lásky k Otci a obětovat se skrze Ducha Svatého, být obětí, oltářem a knězem...

Proto osmé blahoslavenství – ono o pronásledování, o bolesti, o mučednictví, tedy jedním slovem o kříži – je dokonalost a projev všech ostatních blaho-

slavenství. V něm jsou obsaženy a v něm se zdokonalují zásluhy všech ostatních; k němu směřují jako řeky do oceánu všechny ctnosti a dary Ducha Svatého. Celý nadpřirozený organismus, který vyrašil na kříži jako božská setba, usiluje znovu vytvořit strom, který ho zplodil, a obnovit tak v duši tajemství kříže.

A z božské logiky, která doslova staví na hlavu ubohou logiku našeho ducha, je nutné vyvodit, že ukřižovaný Ježíš je prototyp štěstí, protože je prototyp dokonalosti, a kříž, který zahrnuje všechny zásluhy blahoslavenství, musí obsahovat i všechny odměny.

Bude to pravda? Je nesporné mimo diskusi, že z kříže tryská život věčný, ale protože odměny za blahoslavenství mají počátek v tomto smrtelném životě, bude možné, aby nás největší štěstí na zemi přetvořilo v ukřižovaného Ježíše?

G. K. Chesterton napsal o Kristu tato slova, která se jeví jako geniální intuice: „Něco před lidmi skrýval, když se odebral na horu, aby se modlil; něco vytrvale zatajoval ve zvláštním mlčení a prudkých extázích usebranosti v samotě. A byla zde jedna věc, která je tak velká a božská, že nám ji neukázal po celou dobu svého pozemského putování: někdy si myslím, že před námi skrýval radost.“⁽²⁾

Nenosil Ježíš ustavičně ve svém srdci, stále naplněném bolestí, také tajemství radosti, která prýští z bolesti? Neumocnila se tato radost, když se umocnila jeho bolest na Kalvárii?

Lépe než oči myslitele proniká do tohoto tajemství láskyplný pohled světce. Stigmatizovaný a horoucně milující Chudáček z Assisi nám vysvětluje na jedné nádherné stránce tajemství dokonalé radosti, která nespočívá v tom, že dáváme dobrý příklad svatosti, ani v tom, že děláme zázraky, ani v tom, že známe všechny vědy a celé Písmo, ani v tom, že obrátíme všechny nevěřící na víru v Kris-

ta, ale v tom, že všechno „trpělivě a s radostí snášíme a myslíme přitom na Kristovu muka, která musel snášet pro naši spásu“. Tajemství dokonalé radosti je základem tajemství kříže. Šťastné duše, kterým to Bůh zjeví!

Na zemi neexistuje žádná věc, která by neměla rysy srovnatelné s rysy bolesti. Ale žádná z nich nemá rysy tak hluboké a tajemné.

Všechny odstíny štěstí, které vycházejí z blahoslavenství, tvoří jediné nebeské zbarvení nejvyššího štěstí, které je na naší zemi ukryté v kříži. První tři dávají duši radost, že je svobodná; ale nejvyšší svoboda je bolest. Čtvrté a páté osvěcují, ale světlo kříže je to světlo, které na zemi září nejvíce; ta další dvě očišťují a přetvářejí, ale bolest je čistota, která tryská jako triumfující z bledé země, je to čistota nebe, která pláče při styku s blátem světa. Bolest je nejvyšší transformací duše v Boha, protože je nejvyšší transformací Boha v člověka.

* * *

Kéž bychom mohli zhlédnout něco z toho, co určuje štěstí bolesti!

Jediná touha, která, jak se zdá, svou horoucností mohla narušit božský Kristův klid, byla jeho touha po oběti. Náléhavost jeho slov a emoce při jejich zdůraznění prozradily stav jeho duše: „Toužebně jsem si přál jíst s vámi tohoto velikonočního beránka“ (Lk 22,15). Jakého? Oba dva: beránka eucharistického i beránka kruté Paschy bolesti a lásky.

Jaký půvab nacházel Ježíš v propasti své oběti?

Radost je vůně lásky a nejvyšší radost tryská z nejvyššího uspokojení nejvyšší lásky.

Nejvyšší láska je bezpochyby Ježíšova láska: jeho láska k Otci, jeho láska k duším. Od chví-

le, kdy přišel na svět, miloval Otce a duše, protože obě tyto lásky jsou jedna láska. Ustavičně dělal po vůli Otci, ustavičně zachraňoval duše. Proto stále nosil v duši tajemství radosti.

Ale tuto radost třicet let rušila mučivá touha; jestliže každá láska je nenasytná, jak nenasytná musela být nesmírná láska Kristova?

Ve slavnostním okamžiku západu svého života Ježíš našel plné zadostiučinění této lásky, která se zdála nenasytná, této touhy, možno říci, nekonečné. Když se blížil k této své hodině, Ježíš se neustále vzrušuje i navzdory svému božskému klidu, tak jako se vzrušuje každý tvor, když se blíží štěstí; to božské vzrušení ve Večeřadle, bylo to vzrušení bolesti, nebo vzrušení lásky?

Obětovat se pro Otce! Obětovat se mu jako nekonečný dar, obnovit k němu tak nekonečnou lásku, lásku krutou, bolestnou a smrtelnou kvůli tomu, co na něm bylo lidské; aby mohl říct Otci nejvyšší slovo lidské lásky: „Miluji tě až k smrti“; aby mohl obětovat nekonečné spravedlnosti a první lásce své sebezničení, oběť, úplné sebedarování v božském celopalu; aby mohl říct duším všech dob tímto jedinečným činem ono nepochopitelné: „Jako Otec miloval mne,

tak jsem já miloval vás...“ (Jan 15,9). Ó Bože, zde je dokonalé veselí, úplná radost, plné štěstí, protože je to nejvyšší uspokojení nejvyšší lásky.

Větou dokonalé radosti je ona věta z listu Židům, kterou nikdo kromě Ježíše plně nechápe: „Skrze věčného Ducha sám sebe přinesl Bohu jako oběť bez poskvrny“ (Žid 9,14), kterou vyjadřujeme tak, že ji spojujeme s lidským symbolem: s holubicí, emblémem nebeského štěstí a současně se srdcem, znamením pozemského štěstí, protože znamená bolest a nejbolestnější a nejšťastnější Srdce Ježíšovo, ve kterém jako by se ukládaly dvě lásky v jednom nevýslovném věčném polibku...⁽³⁾

Neobsahuje kříž tajemství dokonalé radosti? Jakým božským zázrakem se spojilo v srdci Krista nebe a peklo, nejvyšší radost a nejvyšší bolest?

Kristus si nepodřel kříž jen pro sebe, tak jako si nevyhradil jen pro sebe ani svou lásku, ani svůj život, ani své štěstí. Vydal se nám beze zbytku; všechno to, co má, s námi sdílí a my všichni jsme přijali v plnosti.

Jeho kříž musí být naším křížem, v něm máme všichni místo, stejné hřeby nás přibíjejí ke stromu života, stejné trny nás korunují, stejné kopí probodává naše srdce. A pokud jde o nás, když jsme vystoupili na všechny vrcholky a dospěli jsme až na vrchol Kalvárie, když souhlasíme, že vystoupíme na kříž a obětujeme se v jediné oběti se svatou Žertvou, pak se naše duše, rozechvěné bolestí a štěstím, nacházejí v náručí kříže, vrcholného tajemství lidského života, tajemství dokonalé radosti...

Překlad -lš-

⁽¹⁾ Dante Alighieri, Peklo

⁽²⁾ Ortodoxie, kap. IX.

⁽³⁾ symbol řeholních společností, založených Conchitou Cabrera de Armida (viz obrázek na této straně)

V Ježíšově škole (10)

Evangelium podle svatého Marka

Trpící Mesiáš

Učedníci jsou nyní přesvědčeni, že Ježíš je Mesiáš. Poznáváme to také z jejich diskuse na téma, jaká místa zaujmou v jeho království. Ježíš musí vynaložit značné úsilí, aby jim vysvětlil, jaký je pravý smysl jeho mesiánského poslání a jak má vypadat jeho Církev. Těžce to chápou nejen učedníci, ale někdy i my.

Přečtěme si nyní první úryvek (8,31-33), který pak doplní další dva. Nacházíme v něm dvě důležitá sdělení: *A začal je učit, že Syn člověka musí trpět a být zavržen od starších, velekněží a zákoníků, být zabit, po třech dnech vstane. Petr proti tomu reptal, ale Ježíš mu řekl: Nesmyslíš jako Bůh.*

Učedníci tváří v tvář zjevení (8,31)

Když se Ježíš zjevuje jako trpící Mesiáš, nikdy nepopírá, že je Mesiášem davidovským (to jediné je zatím pro učedníky přijatelné), ale chápe své poslání v celém kontextu Písma a vychází z konkrétní situace, ve které se nachází. Proto se Ježíš představuje jako Syn člověka, kterého popisuje prorok Daniel jako představitele národa svatých, který obdrží všechnu moc, jakmile projde pronásledováním (Dan 7,13-14.25-27), a potvrzuje, že takto smýšlí Bůh. Začíná totiž slovem „musí“. Toto slovo zde neznámá osudovou nevyhnutelnost, jak tomu je v řeckém jazyku, nýbrž je vyjádřením Boží vůle, která stanoví člověku to, co odpovídá plánům spásy. Ježíš ví, že smýšlí stejně jako Otec, a proto chce být dokonale poslušný.

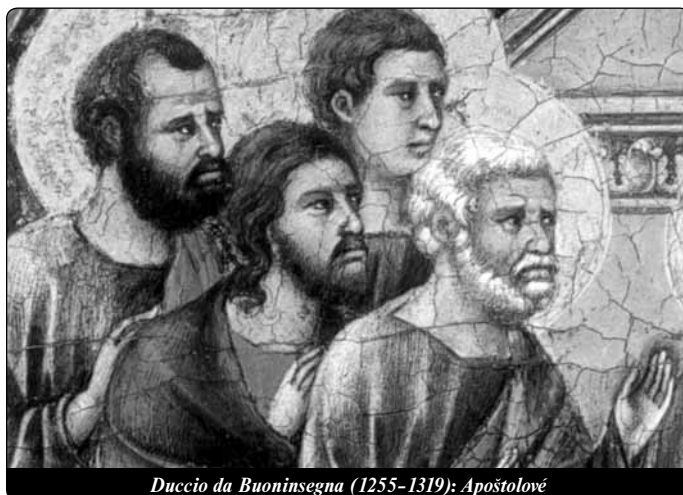
Ne tak Petr. Tak, jak zatím všechno chápal, zdá se mu absurdní myslet na trpícího Mesiáše, a podle svého vznětlivého charakteru také ihned reaguje: Ne! Ne!

Ježíš se dívá dohodově na učedníky i na Petra: „Nepřipouj se k Satanovi, pokušiteli! Zaujmi své místo za mnou. Učedník nic neukládá svému Mistrovi, ale následuje ho a postupně se učí smýšlet tak, jak smýšlí Bůh.“

Je třeba provést volbu. A to je to, co Ježíš chce. Nyní učedníci vědí, jak chce prožívat své poslání. Proto jim říká, jaké jsou podmínky pro to, aby někdo mohl být jeho učedníkem: „Jestliže chce někdo jít za mnou, ať zapře sám sebe (ať přestane myslet na sebe), vezme svůj kříž a následuje mne“ (9,34). Tím staví učedníky před rozhodující volbu. Tu je třeba si dobře promyslet. Je třeba se připravit na to, co udělá Ježíš. Ještě více, přijme podporu od svého Otce, který uloží učedníkům na hoře Tábor: „To ho poslouchejte!“

Když čteme vyprávění o proměnění na hoře Tábor z pohledu učedníků, je fantastické. Promluví opět jen Petr, a pak se ozve hlas z nebe. Petr chce zastavit dějiny, ale když vstoupí do mraku, cítí kontakt s božstvím: hlas mluví jen o Ježíši a obsahuje příkaz: Poslouchejte ho! To se vztahuje na Ježíše, který je už opět sám. On je jediný, koho je třeba poslouchat.

Ježíš Petrovi řekl: „Zaujmi místo učedníka a smýšlej jako

Duccio da Buoninsegna (1255-1319): Apoštolové

Eugène Delacroix: Ježíš v Getsemanech, Národní muzeum Amsterdam

Bůh.“ Hlas „Poslouchejte ho“ potvrzuje to, co řekl Ježíš, a tentokrát Petr a učedníci poslechnou. Sestupují z hory a naslouchají Ježíši. Neřeknou nikomu, co se stalo na hoře, **dokud nevstane z mrtvých.**

Toto zdůraznění je důležité pro poznání Ježíše. Říká nám, že jen Otec může zjevit, kdo je Ježíš, a že toto úplné zjevení Ježíšovy totožnosti bude pro učedníky pochopitelné až poté, co vstane z mrtvých (9,10). Dokud se to nestane, musí učedníkům postačit, že Ježíše následují a poslouchají ho. A oni to také hned dělají, a to až do chvíle, kdy Ježíš bude v Getsemanech zajat. Při sestupu z hory rozmlouvají s Ježíšem (9,9-13) a to pokračuje, i když se připojí k ostatním učedníkům, kteří nebyli na hoře. Najdou je obklopené velkým zástupem, který s nimi diskutuje. Když se Ježíš zeptá na důvod této diskuse, jeden otec řekne Ježíšovi: „Tvoji učedníci nebyli schopni vyhnat ďábla z mého syna.“ Ježíš ďábla vymítne, ale když je s učedníky v domě sám, zeptají se ho: „Proč jsme ho nemohli vymítnout?“ Ježíš jim od-

poví: „Protože jste se nemodlili!“ Učedník, který se nemodlí, je neschopný vykonávat své poslání (9,14-29).

V naslouchání a v dialogu (9,30-10,31)

Ježíš a učedníci odešli do Galileje a nechtěli, aby o tom někdo věděl. Učil totiž své učedníky (9,30). Všechno začalo opětovným oznámením blížícího se utrpení: Syn člověka bude vydán lidem do rukou a zabijí ho. Učedníci však nepochopili, co jim chce říct. Přesněji řečeno, nechtěli pochopit, a co hůř, měli strach se ho i zeptat. Je totiž jasné, že mluví o své smrti, a oni věděli, že jestliže přijmou trpícího Mesiáše, plyne jim z toho odpovědnost ho následovat (8,34). Proto o tom raději ani nechtějí mluvit a raději změni téma. Máme dojem, jako by mezi Ježíšem a jimi vznikl určitý materiální odstup. Ale Ježíš ani v tomto osamocení nemá uši zavřené.

Když přišli do domu (9,33), zeptal se jich: „O čem jste to rozmlouvali během cesty?“ Mluvili o prvním místě v mesiánském království, ale již věděli, že takový rozhovor není v souladu s Ježíšovým smýšlením, jeho chování sledovalo jinou linii. Proto Ježíš sám začíná rozhovor o diskusi, kterou vedli cestou. *Posadil se a zavolal si svých Dvanáct. A to, co jim chce říct, je úplný zvrát hodnot, na jakých byla dosud založena společnost a na jakých dokonce spočívá i moderní společnost: Kdo z vás chce být první, ať je poslední a služebníkem všech (9,35). Je to ještě účinnější způsob příkazu zapří sám sebe neboli přestaň myslet na sebe, všiměj si druhých, hle-*

dej setkání, buď skutečně bližním a bratrem. Těmito slovy vlastně popisuje, jak On sám, Mistr, dosud žil a žije.

Pro Ježíše se služba druhým stává jediným kritériem pravé velikosti. Není žádná jiná aktivita, která by mohla přinést vyšší postavení. Kdo slouží, je prvním v absolutním smyslu a je jím především, když slouží malíčkým. Kdo to dělá tímto způsobem, přijímá Ježíše i Otce (9,37).

Ale Jan, asi poněkud roztržitý, zavádí diskusi na jiné téma. Chápe jejich společenství jako něco jedinečného a vylučného. Říká Ježíši: „Pane, viděli jsme někoho, kdo vyhání zlé duchy v tvém jménu. Bránili jsme mu, protože není tvým učedníkem.“ Je však jasné: tato komunita nemá monopol na konání dobra. Kde se děje dobro, tam je i Bůh a ti, kteří toto dobro konají, jsou vlastně ve společenství s touto komunitou. Je třeba to vzít na vědomí a radovat se z toho. Také uvnitř společenství je první povinností nebránit dobrou (9,38-40). V tomto duchu pokračuje Ježíš v rozhovoru (9,41-50).

Cestou do Zajordánie narazili na skupinu farizeů. Tentokrát je na přetřesu rozvod (10,1-9). Je pozoruhodné, že učedníci pocíťují podobné potíže týkající se tohoto tématu, a je zajímavé sledovat otázky, které kladou Ježíšovi, když se vrátili do domu. Marek uvádí Ježíšovu podstatnou odpověď: „Kdo zapudí svou manželku a vezme si jinou, dopouští se cizoložství“ (10,10-12).

Když pak jsou opět na cestě, přijde mládenec, kterému Ježíš doporučí: „Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým a pak přijď a následuj mě.“ A on odešel smutný, protože měl mnoho majetku. Tato epizoda posloužila Ježíši k tomu, aby probíral s učedníky vztah bohatství a spásy. „Jak těžko vejdu do Božího království ti, kteří mají bohatství!“ (10,23). Petr, který dobře slyšel ono „jdi a prodej všechno“, řekl Ježíši: „My jsme

opustili všechno a šli jsme za tebou.“ Mohl by dodat: „...a rozdělili jsme se s tebou, protože tvoříme jedno společenství, proto už raději nemluv o utrpení.“ Ale Ježíš vysvětluje: „Kdo se takto zachová, nevyhne se pronásledování, ale pocítí všechnu krásu společenství tvořeného tolika bratry, sestrami, matkami, dětmi, všemi sjednocenými dobrotou jediného Otce.“ Později Skutky apoštolů ukážou takové společenství v praxi. Ale to ještě nenaplnuje Ježíšův ideál.

Ježíš jako služebník (10,32-45)

Úvod k třetí předpovědi utrpení ukazuje názorně vztah Ježíš – učedníci: „Ježíš pospíchal před nimi a oni ho následovali zaraženi.“ Je zřejmé, že Ježíš šel s veškerou rozhodností vstříc svému osudu a učedníci se nedokázali od něho odloučit. Vždyť mu před chvílí řekl: „Šli jsme za tebou“ (10,28). Pocíťují však strach, který se již podobá strachu, jaký bude mít i Ježíš v Getsemanech. Tváří v tvář utrpení je to normální.

Ježíš zvolnil krok, takže má opět učedníky kolem sebe, a nyní jim potřeť s naprostou jasností líčí všechno, co se stane v Jeruzalémě: „Bude vydán velekněžím a učitelům zákona, odsoudí ho na smrt a vydají pohanům a budou se mu posmívat a plivat na něj a zbičují a zabijí ho, ale po třech dnech vstane z mrtvých“ (10,33-34). Učedníci to poslouchají, jak jinak, ale co se stane

Claude Vignon (1593-1670): Umývání nohou, Muzeum umění, Nantes

„BIBLE VE SPRÁVNÉ ŘEČI“

52 protestantských překladatelů připravuje Bibli, která má respektovat feministickou teologii, teologii osvobození, křesťansko – židovský dialog a pohled společenských menšin. Tato Bible ve „správné řeči“ se má objevit k 31. říjnu – Dni reformace. FAZ uveřejnila kritiku tohoto projektu a mluví přitom o „protestantismu, který podkopává sám sebe“. Jako příklad uvádí tento doslova historicko - náboženský nesmysl, který v novém překrouceném překladu figuruje: „Na Mojžíšův stolec zasedli znalci tóry a farizejští muži a ženy“ (Mt 23,2). Farizejské ženy na Mojžíšově stolci zcela jistě nikdy neseděly. Židé dodnes nemají žádné „rabinky“.

NOVÝ „KRISTUS“

V americkém státě Florida vystoupil kazatel José Luis De Jesus Miranda, který o sobě tvrdí, že je Ježíš Kristus. Věří v něho asi 100 000 přívrženců, kteří mu říkají „Papa“. Dvě nebeské bytosti ho prý v roce 1976 zavedly do mramorové haly, kde mu vtiskly Ducha a proměnily ho, takže se stal jedno s Ježíšem Kristem. Ostatní církve jsou podle něho služebnice ďábla. Vyzývá své následovníky, aby bojovali proti jejich akcím. Ve 22 amerických státech již došlo k narušování bohoslužeb. Hlásá, že neexistuje hřích a ďábel je mrtev. Tato sekta nosí trička s nápisem: „Bůh přišel.“

Kath-net

ihned potom? Jakub a Jan se přibližují k Ježíši a žádají první a druhé místo v jeho království. Jsou přesvědčeni, že mluví s Mesiášem, ale trpící Mesiáš je pro ně nepochopitelný. Znají pouze Mesiáše jako nositele království a v království je možno obsadit první a druhé místo, a tato místa musí být jejich. Jakub a Jan jsou evidentní kariéristé. Ale kde je kariérismus, tam je nesvornost. Ostatní také hned reptají.

Ježíš si je zavolá a představí jim obraz těch, kdo vládnou: stávají se tyrany a dávají pocítit svou moc: „Ale u vás tomu tak nebude.“ To, co následuje, nepotřebuje žádnou interpretaci: „Kdo z vás chce být veliký, ať je vaším služebníkem. A kdo by chtěl být

mezi vámi první, ať je otrokem všech“ (10,43-44). Všichni cítíme, jak tato slova potřebují naplnění i v dnešní církvi. Jak často se chováme jako ve světských strukturách. Je nezbytné obrátit se, aby se Ježíš ve všech svých učednicích zjevoval jako služebník. Ten Ježíš, který může o sobě říct: „Přišel jsem, abych sloužil a dal život za spásu všech.“ To je pravý obraz autentického učedníka. Abychom to pochopili, osvojme si prosbu slepého u Jericha: „Pane, ať vidím!“ (10,51)

Modleme se:

Otče, Tvůj Syn je pravým zjevením Tvé dobroty: Představuje se nám jako trpící Mesiáš a učí nás, že nemůžeme naplnit své poslání spásy, nebudeme-li ochotni obětovat svůj život. Proto se Ježíš několikrát vracel k tomuto tématu, ale učedníci to nechtěli pochopit. Ale po Ježíšově zmrtnýchvstání následovali svého Mistra a jeho příkaz: „Kdo dá svůj život pro mne a pro evangelium, získá ho.“ Kéž tato slova hluboko proniknou do mého srdce. Amen.

(Pokračování)

Z Maria Ausiliatrice 9/2003
přeložil -lš-

Svatý otec navštívil Radio Vatikán

Hodinu a půl strávil v pátek 3. března v sídle Radia Vatikán papež Benedikt XVI. Krátce po 11. hodině uvítali vzácného hosta před vchodem Palazzo Pio generální ředitel P. Federico Lombardi, ředitel programu P. Andrzej Koprowski a technický ředitel Alberto Gasbarri.

Svatý otec se pak výtahem vyjel do 4. patra, kde požehnal pamětní tabulku věnovanou kardinálu Karolu Wojtylovi, který zde před svým zvolením na Petrův stolec poskytl řadu rozhovorů. Vzápětí nato usedl Benedikt XVI. do křesla za mikrofon a pozdravil posluchače živého vysílání těmito slovy, pronesenými bez přípravy:

„Draží bratři a sestry, srdečně zdravím posluchače a posluchačky Radia Vatikán a přeji jim radost a pokoj v Kristu. Je to pro mne velká radost, že mohu být zde. Chtěl bych blahopřát všem, kdo mne v této chvíli poslouchají, že se mohou cítit účastníky tohoto velkého dialogu pravdy. Ve světě telekomunikačních prostředků, jak víme, nechybějí protikladné hlasy. O to více je potřebné, aby existoval tento hlas, který chce být k dispozici Kristově pravdě, a tak se dávat také do služby pokoji a usmíření ve světě.“

Následovala návštěva v dalších studiích a jazykových sekcích, kterých je ve čtyřpatrové budově kolem 40. Po krátké zastávce a modlitbě v kapli Zvěstování Páně ve druhém patře pak Svátý otec prošel i prvním poschodím, kde navštívil společně redakci slovenského a českého vysílání.

Při vstupu do redakce řekl Svátý otec: „Češi a Slováci zde žijí v míru a pokoji...“ Svátého otce pak uvítala vedoucí české redakce Johana Bronková a vedoucí slovenské redakce P. Leopold Slaninka a následovala společná fotografie. Osobní sekretář papeže pak ještě ocenil květinovou výzdobu redakce.

Následovalo velmi srdečné a neformální přijetí v polské sekci, kde Svátý otec řekl několik slov o chystané návštěvě Polska na konci května:

„Ano, v květnu pojedu do Polska. Jsem velmi rád, že mohu jet do země velkého a milovaného papeže Jana Pavla II. Znam Wadowice, město, kde se narodil, a nyní se tam vrátím a obnovím si vzpomínku na tuto velkou osobnost, uvidím polský lid, který v mnoha těžkých dobách prokázal sílu ve víře a dal příklad celé Evropě a všem. Je to pro mne velká radost.“

V sále Marconi si pak Benedikt XVI. poslechl pozdravný projev ředitele P. Federica Lombardiho, který mimo jiné řekl:

„Jsme rádi, že můžeme pracovat v Radiu Vatikán, je to úkol, který nám byl svěřen na vinici Páně, který plníme každý den, vlastně každý den a noc, nepřetržitě už desítky let, s nadšením a vytrvalostí...“

Pak Svátý otec přečetl své poselství určené všem zaměstnancům rádia, kterých je celkově asi 400.

Svatý otec připomněl počátky vysílání Radia Vatikán, spojené s vědeckými objevy Guglielma Marconiho a s pastorační naléhavostí, kterou pocítoval Pius XI., když 12. února 1931 zahájil vysílání. Ocenil přínos, který rozhlasová stanice Svátého stolce plnila během 2. světové války a také v období studené války, když vysílání ve východoevropských jazycích pomáhalo národům trpícím pod nadvládou komunistického režimu. Stejně velkou důležitost pak mělo Vatikánské rádio také při šíření učení II. vatikánského koncilu. Papež také ocenil technologický vývoj, k němuž Radio během své historie prošlo až do současného šíření programů také prostřednictvím satelitu a internetu prakticky do celého světa.

„Draží přátelé, za toto všechno musíme děkovat Pánu, a sou-

časně jej také prosit, aby vás i nadále provázel při vaší práci. Obraťte se na něj těmi slovy, která jsou napsána na průčelí vaší budovy: »Adsis Christe, eorumque aspira laboribus, qui pro tuo nomine certant – Ochraňuj nás, Kriste, a inspiruj ty, kdo v námaze bojují za tvé jméno.« Ano! Váš boj je »dobrý boj za víru«, slovy apoštola Pavla (1 Tim 6,12), za to, aby se rozšířilo Kristovo evangelium. Ten spočívá, jak se píše ve vašem Statutu, v tom, že se ohlašuje svobodně, věrně a s účinností křesťanské poselství a centrum katolického světa se spojuje s různými zeměmi světa: šířením hlasu a učením Římského biskupa a informováním o aktivitě Svátého stolce, tak se stává ozvěnou katolického života ve světě. Aktuální problémy se předkládají ve světle církevního učení a ve stálém ohledu na znamení doby.

Je to právě toto poslání, které zůstává stále aktuální, přestože se během doby mění okolnosti a způsoby jeho realizace. Ano, Radio Vatikán již dnes není jediným hlasem, který se šíří z jediného místa, jako to bylo za časů Marconiho. Je to spíše sbor hlasů, který rezonuje ve více než 40 jazycích a vstupuje do dialogu s různými kulturami a náboženstvími, je sborem hlasů, který se ubírá cestami éteru díky elektromagnetickým vlnám a šíří se a zůstává vepsán do uzlových bodů telekomunikační a informační sítě, která obepíná celou planetu.“

Na závěr promluvy pak papež popřál všem pracovníkům rozhlasu, aby pokračovali ve svém misijním úsilí a nezapomínali, že k jeho naplnění je třeba nejen profesionální a technické zdatnosti, ale i ducha modlitby a přilnutí k učení církve. Na závěr pak udělil všem své apoštolské požehnání, které je určeno zároveň i všem posluchačům Radia Vatikán.

*P. Cekota,
redaktor české redakce RV*

Svatého otce zdraví generální ředitel Radia Vatikán P. Federico Lombardi

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

plán, jak vykoupit lidstvo z hříchu a smrti. Bůh jako absolutní svrchovanost se za své jednání nezodpovídá nikomu, jen sám sobě. Jestliže se Spravedlnost od věčnosti rozhodla obětovat svého Syna právě takovým způsobem, jistě se nedopustila „justičního omylu“. Je přece se svým Synem jedné podstaty. A Syn se jako člověk také odevzdal vůli svého Otce nejen v naprosté poslušnosti, ale i v absolutní důvěře. Nesmlouval, nehledal způsoby, jak Otcovu vůli obejít, učinit přijatelnější, jak si usnadnit svou cestu, jak to zařídit, aby to tolik nebolelo. Všechnu svou vlastní iniciativu soustřeďuje naopak na to, aby Otcovu vůli vykonal absolutně beze zbytku. Neušetřil si z podaného hořkého kalichu ani kapičku. Právě touto naprostou bezvýhradností vůči Otcově vůli mu prokázal také ten nejvyšší stupeň výkupné bohoocty.

Vzdávat Bohu nejvyšší úctu znamená přiznávat mu jeho naprostou svrchovanost, a to pro jeho **nejvyšší svatost**. Čím nepochopitelnější - a z lidského pohledu až cizí a protismyslné - se nám jeví něco z toho, co nám Bůh představuje jako svou vůli, tím více ho oslavujeme a uctíváme, když jeho vůli přijímáme. Proč by „nápady“ toho, který je Nekonečný, nemohly jít daleko za hranici představ omezeného tvora? Na všechna naše věčná „proč“, která by chtěla adresovat Bohu náš lidský rozum a netrpělivé srdce, máme jednu naprosto uspokojující odpověď: „**Pane, Ty to víš, a to mi stačí!**“ Jak vysoko je nebe nad zemí, tak velice se liší jeho myšlenky od našich myšlenek. Nikdo jiný, jedině nekonečně dobrotivý Otec si může dovolit, že svého nejmilovanějšího Syna, v němž má takové zalíbení, nechá zašlápnout do prachu jako červa, aby ho právě takto oslavil slávou připravenou od stvoření světa.

Právě proto, že nejsme schopni obsáhnout velikost nekonečného Boha, nejsme schopni domyslet, co to znamená, když si tvor dovolí postavit se proti němu, vzepřít se mu, urazit ho. Již samo zlehčování hříchu, které se stalo módou nejen mezi nevěřícími, je nehoráznou urážkou Boží nekonečné svatosti a svrchovanosti. Ruku v ruce se znevažováním hříchu jde i neucta ke všemu, co je svaté. Současná záliba zesměšňovat to, co je Boží a svaté, je pokračováním onoho výsměchu rouhačů na Kalvárii: vychází z bláhové snahy utvrdit se v názoru, že nic svatého neexistuje, a tak ospravedlnit svou hříšnou nevázanost. Stejně tak, jak nejsme schopni domyslet hloubku hříchu jako nekonečné urážky Nejsvětějšího, nejsme schopni pochopit ani hlubiny dostiucínění a tajemství bolesti, která s hříchem přišla na svět. Bolest však nepřišla jen jako trest. Ježíšova dobrovolná muka a smrt definitivně povýšila bolest z postavení trestu na prostředek **vykoupení**

a cestu spásy. Boží Syn učinil z bolesti základní měnu, kterou se platí v ekonomii spásy, a zlatý poklad, kterým je tato měna podložena a zhodnocena, je **láska**: nekonečná láska Boha k člověku a dar lásky, který uschopňuje člověka, že může milovat Boha. V tom spočívá tajemství neuvěřitelné síly krvavých i nekrvavých mučedníků, v tom tkví tajemství šťastného a podmanivého úsměvu duší, které dlouhodobě trpí jako dobrovolné smírné oběti. Láska je největší a neúčinnější analgetikum na všechny bolesti. Trestem se stává bolest teprve tam, kde končí láska. Bolest bez lásky je peklo, jehož bolest je pak v každém směru tak nekonečná, jak nekonečným zlem je nemilovat Nekonečnou Lásku.

Jak nevyzpytatelné mohou být cesty Nejvyššího, ukazuje nám názorně rodina Martinových, ve které se narodila a vyrostla po celém světě známá Terezička od Ježíška. Jasná zář její mimořádné svatosti jako by zastínila všechny její sourozence, a z nich snad nejvíce zastínila její úplný opak, starší sest-

ru Leonii. Jakkoliv odlišné byly cesty těchto dvou sester, vedly nakonec ke stejnému cíli, ke svatosti! Jedna vyrůstala na výsluní přízně u Boha i u lidí, druhá naopak jako zaostalé, obtížné, odstrkované dítě. Leonie nikdy nebude učitelkou Církve jako její sestra, a přece i ona nás přímo geniálně a názorně učí svou houževnatostí, důsledností a pokornou prostotou poznávat důležitou skutečnost, že Bůh od nás nechce úspěchy, ale trpělivost a věrnost. Obě tyto ctnosti jsou dcerami důvěry. Jsme zde svědky obdivuhodné konstelace: Leonie, prostá, těžkopádná a jakoby neohrabaná duše se stane nakonec jednou z prvních a úspěšných duchovních dcer své mladší sestry, když se jako „malá duše“ pokorně a důsledně pachtí a lopotí se svou jedinou hřivnou, byla-li to vůbec celá hřivna, aby i z té trochy vytěžila to podstatné: dát se Bohu zcela k dispozici pro jeho slávu. Není to povzbuzující lekce: Bůh je tak veliký, že nikdo z nás není takový outsider, aby se mu už k ničemu nehodil?

-red-

Výzvy fatimského poselství (48)

Když nadešel den, který učil Otec, aby Ježíš Kristus začal svůj veřejný život a poslání, připravil se křtem, pokáním a modlitbou. Z vyprávění evangelia můžeme slyšet, že vše bylo připraveno a očekávalo ho: *V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když Poncius Pilát byl místodržitelem v Judsku, (...) za velekněží Annáše a Kaifáše uslyšel na poušti Boží slovo Jan, syn Zachariášův. Šel do celého údolí Jordánu a hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. (...) Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není Mesiášem. Jan jim všem na to říkal: „Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější, než jsem já; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánek. On vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm“ (Lk 3,1-3.15-16).*

Tedy přišel Ježíš z Galileje k Jordánu za Janem, aby se dal od něho pokřtít. Ale on se bránil a říkal: „Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš ke mně?“ Ježíš mu však řekl: „Nech tak nyní, neboť je třeba, abychom zcela splnili Boží vůli.“ A tak mu vyhověl. Jakmile byl Ježíš pokřtěn, vystoupil hned z vody. (...) Potom byl Ježíš vyveden od Ducha na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. Když se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nakonec vyhladověl (Mt 3,13-16; 4,1-2).

Modlitba a pokání jsou základem, na němž Ježíš Kristus staví své posvátné poslání Mistra, Lékaře a Vykupitele.

Jako *Mistr* vyjasňuje a vysvětluje nejasná a špatně vykládaná místa Písma svatého a přitom vyjadřuje své stanovisko tímto shrnujícím způsobem: *„Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit“ (Mt 5,17).* Naplnit ne ve smyslu přidat nějakou normu či příkaz, které by ještě mohly chybět, ale zcela naplnit v tom, co je pro Zákon podstatným - v lásce. Tak Pán koriguje určitou neústupnost farizeů,

když jim říká: *„Nečetli jste, co udeřil David, když měl hlad on i jeho družina? Jak vešel do Božího domu a jedl posvátné chleby, které nesměl jíst ani on, ani jeho družina, ale jen kněží? Nebo nečetli jste v Zákoně, že v sobotu kněží v chrámě porušují sobotu, a přece jsou bez viny? Říkám vám, že zde je někdo víc než chrám! Kdybyste věděli, co znamená: „Milosrdenství chci, a ne obět“, neodsuzovali byste nevinně“ (Mt 12,3-7).* Jedná se zde o lekci lásky a spravedlnosti, která umí dát na první místo soucit a milosrdenství k bližnímu v nouzi.

Při jiné příležitosti nás *Mistr* učí a vyzývá rozlišovat v životních normách božské od lidského. Farizeové a učitelé Zákona přišli k němu s otázkou: *„Proč tvoji učedníci přestupují podání předků? Vždyť si před jídlem nemyjí ruce!“ On jim na to odpověděl: „Proč zase vy přestupujete Boží přikázání pro svoje podání? Bůh přece řekl: „Cti otce i matku“ a „kdo potupí otce nebo matku, ať propadne trestu smrti“. Vy však říkáte: Kdo by prohlásil otci nebo matce: „To, čím bych ti měl pomáhat, je dar pro chrám“ - ten už není povinen podporovat svého otce a svou matku. Tak jste svým podáním zbavili závaznosti slovo Boží. Pokrytci! Dobře to o vás předpověděl Izaiáš: „Tento lid mě uctívá rty, ale jejich srdce je daleko ode mě. Nadarmo mě však uctívají, když učí naukám, které jsou lidským ustanovením.“ Ježíš přivolal zástup a řekl jim: „Slyšte a pochopte: Člověka neposkvrňuje to, co vchází do úst, ale co z úst vychází, to člověka poskvrňuje. (...) Co však z úst vychází, vystupuje ze srdce, a (...) ze srdce vystupují špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilství, krádeže, křivá svědectví, rouhání. To jsou věci, které člověka poskvrňují“ (Mt 15,1-20).*

Ježíš ze své strany také vyzýval své posluchače, aby se ho ptali na nejasná místa Písma svatého, aby jim mohl odhalit Boží

tajemství: *Když byli farizeové pohromadě, Ježíš se jich zeptal: „Co myslíte o Mesiáši? Čí je to syn?“ Odpověděli mu: „Davidův.“ Řekl jim: „Jak ho pak může David z podnětu Ducha nazývat Pánem? Říká přece: „Řekl Hospodin mému Pánu: Zasedni po mé pravici, dokud ti nepoložím tvé nepřátele pod nohy.“ Jestliže ho tedy David nazývá svým Pánem, jak může být jeho synem?“ Na to mu nikdo nedovedl odpovědět ani slovo (Mt 22,41-46), neboť ještě nevěděli, že syn Davidův je samotný Boží Syn.*

S veškerou touto svou božskou a lidskou autoritou Ježíš nechce v očích lidu snižovat autoritu učitelů té doby; jen jim vyčítá nesoulad mezi slovy, která vyučují, a jejich vlastními skutky, které jim odporují: *„Na Mojžíšův stolec zasedli učitelé Zákona a farizeové. Dělejte a zachovávejte všechno, co vám říkají, ale podle jejich skutků nejednejte, neboť mluví, ale nejednají. (...) Vy však si nedávejte říkat „mistr“, jenom jeden je váš Mistr, a vy všichni jste bratři. (...) Ani si nedávejte říkat „učitel“, jenom jeden je váš Učitel - Kristus. Kdo je mezi vámi největší, ať je vašim služebníkem. Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen“ (Mt 23,2-12).*

V těchto krásných lekcích Ježíše Krista, které jsem právě uvedla, a v mnoha jiných, které nám zanechal, se ukazuje povinnost, že máme uskutečňovat lásku a vyhýbat se nečistotě, která činí naši bytost nehodnou být s Bohem a s bližním; vidíme, jak nás zušlechťuje, když respektujeme autoritu a uskutečňujeme ctnost pokory. Je to náš *Mistr*, který nám říká: *„Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen“ (Mt 23,12).*

Nauka Ježíše Krista je na naší cestě světlem a životem: když ji následujeme, jsme si jisti, že nebloudíme. Již mnoho let před Pánovým příchodem na svět to prorok Izaiáš ohlašoval těmito slovy:

Lid, který chodil ve tmě, vidí velké světlo, obyvatelům temné země vzhází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jása o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist (Iz 9,2-3). A potvrzení naplnění této prorocké zvěsti nám dal samotný Ježíš: *„Já jsem přišel na svět jako světlo, aby žádný, kdo věří ve mne, nezůstal v temnotě. Kdo moje slova poslouchá, ale nezachovává, toho já nesoudím; vždyť jsem nepřišel, abych svět soudil, ale abych svět spasil. Kdo mnou pohrdá a moje slova nepřijímá, má svého soudce: to slovo, které jsem hlásal, bude ho soudit v poslední den. Neboť já jsem nemluvil sám ze sebe, ale Otec, který mě poslal, ten mi dal příkaz, co mám říkat a co hlásat. A já vím, že jeho příkaz je věčný život. Co tedy já mluvím, mluvím tak, jak mi to pověděl Otec“ (Jan 12,46-50).* Můžeme uzavřít, že Ježíš Kristus je náš *Mistr* a jeho slovo je slovem Božím. Skrze ně - pokud ho budeme zachovávat - máme být spaseni; ono vyznačuje cestu, po které máme kráčet po všechny dny svého života.

Avšak Ježíš se ve svém veřejném životě představuje také jako *Lékař*, který léčí naše duchovní a tělesné nemoci. Jednoho dne Ježíš seděl za stolem v domě Matouše - právě ho povolal, aby byl jeho učedníkem - a farizeové se pohoršovali, protože ho viděli, jak jí s celníky a hříšníky, a řekli jeho učedníkům: *„Proč váš Mistr jí s celníky a hříšníky?“ On to zaslechl a řekl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Jděte a naučte se, co znamená: „Milosrdenství chci a ne obět.“ Nepřišel jsem totiž povolát spravedlivé, ale hříšníky“ (Mt 9,11-13).* A se stejnou jistotou to potvrdil, když byl hostem v domě Zachea a viděl obrácení tohoto člověka: *„Dnes přišla do tohoto domu spása. Vždyť i on je potomek Abrahámův. Syn člověka přišel hledat a zachránit, co zahynulo“ (Lk 19,9-10).*

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

LITURKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

z domu mého otce tržnici!“ Jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: „Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.“ Židé mu však namítli: „Jakým právem nám dokážeš, že tohle smíš dělat?“

Ježíš jim odpověděl: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím.“ Tu židé řekli: „Tento chrám se stavěl šestačtyřicet let – a ty že bys ho zase postavil ve třech dnech?“ On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých, uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Pismu i slovu, které Ježíš řekl. Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnoho jich uvěřilo v jeho jméno, když viděli znamení, která konal. Ježíš se jim však sám nesvěřoval, protože znal všechny a nepotřeboval, aby mu někdo něco o lidech vykládal. Sám totiž věděl, co je v člověku.

Matice svatokopecká zve zájemce na přednášku P. Bedřicha Hanáka OPraem. na téma **Vznik premonstrátského řádu a jeho působení v Čechách a na Moravě**, která se koná v **neděli 26. března 2006** od 16 hodin ve Francouzském sále fary na Svatém Kopečku u Olomouce.

„Zázračná medailka“ – přívěs na řet., zlato 14kar.: malá (14 mm) – 725 Kč, střední (16 mm) – 1 285 Kč, velká (19 mm) – 1 890 Kč. Zasiláme na dobírku + pošt. a bal. do tří týdnů. L. Novotná, P. Bezruč 4, 783 35 Horka nad Moravou – Chrámová služba, mobil: 721 428 521.

Mezinárodní katolický institut **Miles Jesu** organizuje **seminář o rozpoznávání povolání pro mladé muže** dne 1. dubna 2006 od 9.00 do 17.00 hod. v církevním domově mládeže Petrinum, Veveří 15, v Brně. Cena je 300 Kč. Přihlášku a ústřížek zaplacené složenkou pošlete na adresu: Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00 Brno, tel.: 543 215 265, e-mail: brnomen@milesjesu.com, b.ú.:1986 436 60287/0100. Více o seminářích také na www.rozpoznavani-povolani.cz.

Biskupství královéhradecké pod záštitou Mons. Dominika Duky OP, pořádá v Chlumci nad Cidlinou v **neděli 26. března 2006 REQUIEM ZA OBĚTI SILNICE D 11 – E 67**.

Program: V 18.00 hodin mše svatá v kostele sv. Voršily, oslavuje Mons. Dominik Duka OP. Ve 20.00 hodin Requiem d-moll W. A. Mozarta, zámek Karlova Koruna v Chlumci nad Cidlinou. Účinkují: Katedrální sbor Cantores Gradecenses Hradec Králové, Severočeský filharmonický sbor Česká Lípa Liberec, členky Českého mariánského sboru Praha, Filharmonie Hradec Králové. Dirigent: Josef Zadina.

„Poušť je krásná tím, že někde skrývá studnu.“

OÁZA NOVÉHO ŽIVOTA – Duchovní cvičení pro mládež od 16 do 30 let

Co je to? ■ Netradiční duchovní cvičení, které již více než 16 let připravujeme pro ty, kteří mají na sebe nároky. ■ Nabídnutý program, kde je pamatováno na hledání, mši svatou, výlety, modlitbu, zpívání, ale i radostné chvíle společenství. ■ Svoji zkušenost s Ježíšem budou sdílet spolu s knězem i mladí, kteří s námi jeli už předloni. ■ Překvapení nejrůznějšího druhu.

Termín: 18. 7. – 3. 8. 2006 Oáza Živé Církve I. **Místo konání:** Vendryně.

Termín: 18. 7. – 3. 8. 2006 Oáza Živé Církve II. **Místo konání:** Horní Lomná – Salajka. Určeno absolventům ONŽ I.

Cena: 2 000 Kč (po domluvě možná i podstatná sleva).

Patnáctidenní duchovní cvičení vám chtějí napomoci nově objevit Ježíše jako Pána i Přítel, víru jako světlo pro život a sebe jako dar ■ **POŘADÁ: SPOLEČENSTVÍ SVĚTLO – ŽIVOT.** ■ **Přihlášky a informace:** P. Karel Houdek; Pivovarská 1/2; 733 01 Karviná, e-mail: khoudek@doo.cz, mobil: 731 625 666, <http://choreb.minorite.cz>.

Liturgická čtení

Neděle 19. 3. – 3. neděle postní

1. čt.: Ex 20,1-17

Ž 19(18),8.9.10.11

Odp.: Jan 6,68b (*Pane, ty máš slova věčné-ho života.*)

2. čt.: 1 Kor 1,22-25

Ev.: Jan 2,13-25

Slovo na den: Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.

Pondělí 20. 3. – slavnost sv. Josefa

1. čt.: 2 Sam 7,4-5a.12-14a.16

Ž 89(88),2-3.4-5.27+29

Odp.: 37 (*Jeho potomstvo potrvá navěky.*)

2. čt.: Řim 4,13.16-18.22

Ev.: Mt 1,16.18-21.24a nebo Lk 2,41-51a

Slovo na den: Nechtěl ji vydat pohaně.

Úterý 21. 3. – ferie

1. čt.: Dan 3,25.34-43

Ž 25(24),4-5ab.6+7bc.8-9

Odp.: 6a (*Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování.*)

Ev.: Mt 18,21-35

Slovo na den: Měj se mnou strpení.

Středa 22. 3. – ferie

1. čt.: Dt 4,1.5-9

Ž 147,12-13.15-16.19-20

Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!*)

Ev.: Mt 5,17-19

Slovo na den: I nejmenší příkázání.

Čtvrtek 23. 3. – připomínka sv. Turibia

z Mongroveja

1. čt.: Jer 7,23-28

Ž 95(94),1-2.6-7.8-9

Odp.: 7c-8a (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: „Nezatvrzujte svá srdce.“*)

Ev.: Lk 11,14-23

Slovo na den: Vyháním demony prstem Božím.

Pátek 24. 3. – ferie

1. čt.: Oz 14,2-10

Ž 81(80),6c-8a.8bc-9.10-11ab.14+17

Odp.: srov. 11.9a (*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, slyš můj hlas!*)

Ev.: Mk 12,28b-34

Slovo na den: Nejsi daleko od Božího království.

Sobota 25. 3. – slavnost Zvěstování Páně

1. čt.: Iz 7,10-14

Ž 40(39),7-8a.8b-9.10.11

Odp.: srov. 8a+9b (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)

2. čt.: Žid 10,4-10

Ev.: Lk 1,26-38

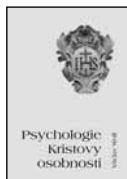
Slovo na den: U Boha není nic nemožného.

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 19. 3.	PO 20. 3.	ÚT 21. 3.	ST 22. 3.	ČT 23. 3.	PÁ 24. 3.	SO 25. 3.
Antifona	270	1324	270	270	270	270	1335
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	270	1325	272	271	272	271	1335
Antifony	338	1325	1062	1076	1092	1107	1336
Žalmy	1030	813	1062	1076	1093	1108	813
Kr. čtení a zpěv	338	1326	345	348	352	355	1337
Antifona k Zach. kantiku	338	1326	345	349	352	356	1337
Prosby	338	1326	346	349	352	356	1337
Záv. modlitba	339	1327	346	349	353	356	1338
Modlitba během dne:							
Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	1327	273	273	273	273	1338
Žalmy	1035	1265	1067	1081	1097	1113	1265
Krátké čtení	339	1327	346	350	353	356	1338
Záv. modlitba	339	1327	346	349	353	356	1338
Nešpory:							
Hymnus	268	268	1322	269	268	269	1331
Antifony	336	340	1328	1071	1086	1102	1332
Žalmy	1025	1040	1761	1072	1087	1102	1332
Kr. čtení a zpěv	336	341	1329	347	351	354	1334
Ant. ke kant. P. M.	337	341	1329	347	351	354	1334
Prosby	337	341	1329	348	351	355	1335
Záv. modlitba	339	339	1327	346	349	353	1338
Kompletář	1238	1242	1242	1250	1254	1257	1238

NOVINKA

**PSYCHOLOGIE KRISTOVY OSOBNOSTI
(Historie sporů o niternost Ježíše Nazaretského)**
Václav Wolf

Tato studie má za úkol shrnout a vyhodnotit pokusy o rekonstrukci niternosti zakladatele křesťanství – Ježíše z Nazareta. Omezuje se však na analýzu Ježíšových poznávacích schopností a procesů. Autor přitom vychází z těchto předpokladů: Ježíš Nazaretský – skutečná historická osobnost, skutečnost Boží existence, fakt vtělení Boha v Ježíši Nazaretském a transcendentní původ katolické církve jakožto instituce neomylně interpretující biblickou zvěst. Uvedené nadpřirozené předpoklady jsou též konfrontovány s přirozenými zásadami lidského myšlení, případně i s pohledem psychologie a empirických věd tak, aby rekonstruovaný pojmový obraz Kristovy niternosti byl v souladu s požadavky přirozeného rozumu i Bohem zjevené víry.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 128 stran, 128 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

NOVÉNA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

Malá brožurka do kapsy s textem novény a korunky k Božímu milosrdenství.

Sypták, brož., A7, 8 stran, 18 Kč

**A PŘESTO ŘÍCI ŽIVOTU ANO
(Psycholog prožívá koncentrační tábor)**

Viktor E. Frankl

Svazek spojuje dva texty zakladatele logoterapie, psychiatra s českými kořeny Viktora Emanuela Frankla (1905–1997). V díle *Psycholog prožívá koncentrační tábor*, jež vzniklo během necelých dvou prosincových týdnů roku 1945, popisuje to, jakými fázemi odlišnění museli vězni procházet. Mnohým z nich tato strašná zkušenost přesto otevřela cestu k porozumění smyslu vlastního života. Hra *Synchronizace v Březince* z roku 1948 je myšlenkovým i literárnědramatickým experimentem. Propojují se v něm Franklovy bezprostřední osobní zážitky z tábora smrti s pomyslnou reflexí a dialogem tří filozofů, kteří mu byli blízcí – Sokrata, Spinozy a Kanta. Podle Frankla zůstává v člověku i ve značně extrémní situaci prostor svobody a odpovědnosti, kterého se nesmíme za žádnou cenu vzdát: „Nic nemůže udolat člověka, který si vědomě přeje mít životní cíl.“ Druhé, opravené vydání.

Karmelitánské nakladatelství, vaz., zúž. A5, 176 stran, 199 Kč

ČESKÁ CÍRKEV V DĚJINÁCH

Jaroslav V. Polc

Kniha byla sestavena k autorovým sedmdesátým narozeninám (1999). Je to výběr celé řady prací Jaroslava Polce, které byly uvedeny v různých zahraničních, u nás neznámých nebo nedostupných časopisech.

Akropolis, kož. vaz., zúž. B5, 390 stran, 249 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.